1. De forhold, der førte til dannelse af Schlüter-regeringen, er udtryk for en helt ny gruppering af klassekræfterne i
det danske samfund. Baggrunden herfor er den internationale økonomiske krise.
2. Krisen har skærpet modsætningerne i vort såvel som alle andre samfund. Ligesom i Vesttyskland, England og USA har borgerskabet nu fundet det betimeligt at forene kræfterne om en generel offensiv mod arbejderklassen. Kun gennem en radikal forøgelse af merværdien ser kapitalen; mulighed for at overvinde krisen. Det skal gøtes til en økonomisk og socialt katastrofal situation at være arbejdsløs, socialt nødstedt, syg eller på anden måde udstødt af arbejdslivet.
Ad disse veje vil den borgerlige lejr bane vej for lønarbejdemes accept af omfattende forringelser af deres levefod.
3. Dermed er årtiers klassesamarbejde brudt sammen, herhjemme såvel som i andre kapitalistiske lande. Den stil, der indebar et samarbejde mellem kapital og arbejde om fordeling af den stadigt voksende kage, er ikke mere holdbar under den skærpede krises betingelser. Det skyldes både den voksende desperation i den borgerlige lejr såvel som voksende modstand blandt lønarbejderne.
4. Dermed er krisen også blevet til en krise for den traditionelle socialdemokratiske politik. Det spores i usikkerhed i den måde, hvorpå oppositionspolitikken føres, i stadigt kraftigere brydninger i den socialdemokratiske lejr, og i en manglende evne til at opstille et klart alternativ til den borgerlige politik. Dette i en situation, hvor behovet for et alternativ biiver mere og mere påtrængende, fordi perspektivet ellers kan blive en tilbageføring af samfundsforholdene til, hvad vi kendte i tiden før den store krise i 1930'eme.

I denne forstand er den nuværende økonomiske og politiske krise udtryk for et nederlag for de bestræbelser, som arbejderbevægeIsen har udfoldet under socialdemokratisk førerskab i alle årene siden anden verdenskrig. Der blev opnået meget betydelige fremskridt, mens dels blev disse betalt dyrt gennem en dyrkelse af blind kapitalistisk vækst, og dels var disse fremskridt bygget på sand, fordi det måtte forudses, at vækstperioden ville blive afløst af en periode med nedgang og destruktion. Illusionerne om "krisefri kapitalisme" og en evig vækstperiode førte til, at enhver tanke om socialistiske reformer blev opgivet.
6. Idag bliver det mere og mere klart, at der var tale om illusioner. Derfor tegner der sig nu to udviklingslinier for vores så vel som andre kapitalistiske samfund: enten må

profitsystemet styrkes, og arbejderbevægelsens landvindinger i det sidste par generationer vil blive sat over styr, eller også må der skabes et flertal for ændringer, der har et socialistisk perspektiv. Dermed bliver spørgsmålet om et alternativ til den borgerlige politik helt aktuelt. Og vel at mærke ikke kun til den borgerlige politik, vi nu er vidne til, men også til de udvandede former for borgerlig politik, som skiftende S-regeringer har præsteret, måske af egen drift, men i nogen grad også fordi de lige siden 1975 har fungeret i folketing med borgerligt flertal.

7. Socialistisk Folkeparti anser det derfor for den mest afgørende opgave idag, at der udformes et alternativ til til Schlüter-regeringens politik. Dette alternativ må have en sådan karakter, at det bryder med den borgerlige linie i dansk politik. Det må være jordnært og løfterigt og samle et flertal af den danske befollkning om på demokratisk grundlag at indlede en socialistisk forandring af vores samfund.

8. Alternativet til den borgerlige politik må derfor som et minimum sigte på genoprettelse af de skader, Schlüter-regeringen har tilført vort sociale system. Det må bygge på respekt for demokratiet og demokratiske afgørelser hos lønarbejderne selv. Det må skabe solidaritet mellem samfundsborgerne, således at de stærkeste skuldre bærer de største byrder. Og det må betyde indledning af en økonomisk politik, der effektivt nedbringer arbejdsløsheden og den sociale nød.

9. Den alternative politik bliver kun troværdig, hvis den bæres frem af en samlet arbejder- og fagbevægelse. Vi opfordrer derfor til, at man overalt - på arbejdspladser og i institutioner, i fagforeninger og i klubber - tager op til drøftelse, hvordan arbejderpartierne i deres helhed sammen med fagbevægelsen og græsrodsbevægelserne udarbejder en politik, der kan føre til et nederlag for den borgerlige politik.

10. Den alternative politik må nødvendigvis indebære omfattende ændringer af den økonomiske sociale struktur, herunder indførelse af en overordnet planlægning af investeringsaktiviteten i den offentlige og den private sektor og en samordning af de to sektorers virke. Den må samtidig tage sit udgangspunkt i den økonomiske virkelighed og i en erkendelse af, at krisen ikke kan bekæmpes, uden at der ydes betydelige ofre. Det, der adskiller en socialistisk fra en borgerlig krisepolitik,

er ikke, at den er gratis, men at byrderne fordeles i overensstemmelse med solidariske principper.

11. Socialistisk Folkepartis bud på denne alternative politik drejer sig om økonomi og investeringsaktivitet,
den sociale sektor og byrdefordelingen, arbejdsmarkedet og
demokratiet i samfundet:

a) Der må iværksættes en plan for den offentlige sektor, så at den - ved siden af at varetage sine servicemæssige forpligtelser - kommer til at fungere som en motor for investeringsaktivitet i stat, kommuner, koncessionerede selskaber og tildels den private sektor.

b) Der må iværksættes en plan for en forøgelse af boligbyggeriet til mindst 30.000 boliger årligt og for en omfattende
forbedring af byfornyelsen.

c) Der må iværksættes planer for forøgelse af industriens
investeringer, efter fastlagte samfundsmæssige kriterier, og til sikring af landbruget. Der må indføres placeringspligt for pensionskasser og pengeinstitutter.

d) Indkomstaksten skal reformeres, især med henblik på at realisere princippet om bruttobeskatning, og med en skærpelse af progressionen. Når reformen er gennemført, skal indkomstskatten være det vigtigste instrument til forbrugsstyring.

e) Der må gennemføres offentlig styring af bank- og fonikringsvæsenet, og nationalisering heraf må forberedes.

f) En virksomheds- og økonomisk-demokratisk reform må indledes, i første omgang med hovedvægten på fuld medbestemmelse fra lønarbejdernes side over den teknologiske udvikling og på indførelse af demokratisk styrede lønmodtagerfonde, med henblik på en folkelig styring af erhvervsudviklingen.

g) Med henblik på en bedre fordeling af arbejdet og større ligestilling mellem kønnene indledes der en gradvis forkortelse af arbejdstiden, så at en 6-timers arbejdsdag er indført inden 1990. Det må sikres - gennem et samarbejde mellem fagbevægelsen og folketingsflertallet -, at arbejdstidsnedsættelsen ledsages af garanteret merbeskæftigelse
fuld lønkompensation til de lavest lønnede samt en begyndende afvikling af deltidsarbejdet.

h) Med øjeblikkelig virkning forbydes overarbejde,

og der indledes indførelse af betalt uddannelse i arbejdstiden.

i) Skaderne efter Schlüter-politikken genoprettes. Dyrtidsreguleringen genindføres og de af den borgerlige regering gennemførte bestemmelser vedrørende karensdag, dagpenge, social bistand osv. afskaffes.

j) Der tages økonomiskeskridt med henblik på at finansiere den offentlige sektor, der skal løse en række af disse opgaver, på den private sektors bekostning, - og på at begrænse forbruget af udenlandske (importerede) varer.

Det er helt afgørende, at de dermed forbundne byrder fordeles socialt retfærdigt, således at de dårligst stillede ikke alene fritages for byrdeforøgelse, men får deres vilkår forbedret.

12. En sådan helhedspolitik med socialistisk sigte er det det eneste realistiske alternativ til en borgerlig politik, som mere og mere vil forvandle Danmark til det samfund, der kendtes i 30'erne.

Den alternative politik kan ikke realiseres, med mindre det sker i et tæt samarbejde med fagbevægelsen og dens medlemmer. Der må skabes forståelse mellem arbejderbevægelsens politiske og faglige grene om en fælles indsats for at gøre op med borgerlige politik og bane vej for grundlæggende samfundsforandringer i lønarbejdernes interesser.